

Fredrik Carstensen: "Mimner"

105213

forståelse. Skeie gjorde faktisk en stor innsats for å holde bøndernes tropp samlet og fast under okkupasjonen. Siden har visst Skeie kommet til å se annerledes på mangt og meget fra okkupasjonsårene. Da kampen sto om hvorvidt det gamle Storting skulle fortsette etter frigjøringen eller ikke, gikk Skeie – som før hadde vært av en annen oppfatning – sterkt inn for at det gamle Storting skulle tre sammen, hvilket jo også skjedde. Og under agitasjonen for dette ga han uttrykk for en vurdering av riksrådsforhandlingene i 1940, som var preget av en overbærenhet han sikkert ikke viste den gang da kampen om disse ting virkelig ble utkjempet. Skeie er blitt den store autoritet for det man i debatten her hjemme med et ekkelt uttrykk har kalt «silkefronten». Han har ikke villet anerkjenne gyldigheten av de provisoriske anordninger som regjeringen utferdiget i London på basis av den konstitusjonelle nødrett, og han har – her for øvrig på linje med professor *Andenæs* og meg – hevdet at visse provisoriske anordninger ble gitt tilbakevirkende kraft i strid med grunnloven.

Jeg traff Skeie bare for noen få dager siden på fakultetet. Han var nå blitt en gammel mann og hørte langt dårligere enn før. Men jeg fikk da vekslet noen hyggelige ord med ham. Og jeg kan ikke si annet enn at jeg synes han – til godt og ondt – er en av de merkeligste personligheter jeg har truffet.

Mens jeg var student ved det juridiske fakultet, ble Mikael Henriksen *Lie* dosent i rettsvitenskap. Jeg kjente ikke *Lie* meget. Men jeg vet at han var en ren karakter, og en forsker som på mange måter hadde en ganske moderne innstilling til samfunnsvitenskapene. Hans ikke særlig omfattende forfatterskap er preget av hans historiske kunnskaper og interesser. Men han var som forfatter nokså konfus og lite klar. Og dette preg hadde også hans forelesninger. Jeg syntes ikke jeg lærte meget av dem. Derimot var jeg ivrig på manduksjonspartiene hos den den gang unge høyesterettsadvokat, senere justitiarius i høyesterett, *Emil Stang*. *Emil Stang* var kold og klar. Han var mere logiker enn broren *Fredrik*. Kanskje var det det som gjorde at jeg for min del var mere tiltalt av hans manuduksjon enn av den store brors forelesninger.

Ragnar Knoph var student fra 1911, som jeg. Han var over ett år yngre enn jeg, han var mindre enn 17 år, da han tok artium. Juridikum tok han i 1916, – med et særlig glansfullt rent laud.

Vi hadde ikke så meget med hverandre å gjøre i studenterdagene. Vi møttes, som før nevnt, til noen oppgavegjennomgørelser hos *Gjelsvik*, begge fulgte vi Skeies forelesninger, om enn *Knoph* var mindre begeist-

ret for Skeie er
gelmessig som
parti, antakelig
var en munter
den senere riksr.

Knoph ble a
rede i vårseme
far og min tant
tante fortalte
Sigrid Kluge (s
De var rent fra
nettopp nå had
emnet: conducti
sorstrid» om be
venn, *Helge Kl*
av professor *Gj*
henvendte seg t
Wien, som jurid
Saken trakk i la
fakultetets medl
beide på det næ
så meget mere s
ble da til at *Kn*
fristen. *Klæstad*
gangsmåte. Han
sendte en skarp
På fakultetets v
denne kritikk. O
lent, kan man n
sakens anledning
når man vet i h
vant Skeies aner

Så vidt jeg h
Kirkedeparteme
tikk for sin frem
professor, etter e
ringer fra en no
diske fakultet, hv
en helt selvfølgeli